

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nieprawidłowo zinterpretował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, że:

Sąd Pierwszej Instancji pominął fakt, że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zależy od licznych czynników wymienionych w motywie siódmym rozporządzenia Rady nr 40/94⁽²⁾, a w szczególności od rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, a nie tylko od stopnia podobieństwa między znakiem towarowym a danym oznaczeniem oraz między danymi towarami i usługami.

Wcześniejszy znak towarowy „Ferrero” nie jest używany do oznaczania pochodzenia towarów sprzedawanych na rynku niemieckim. W konsekwencji, niezależnie od stopnia podobieństwa tych dwóch oznaczeń, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia przeciętnego niemieckiego konsumenta w błąd, jako że nie kojarzy on znaku towarowego „Ferrero” z danymi towarami.

Sąd Pierwszej Instancji pominął również fakt, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd należy oceniać całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy. Ponadto, przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy uwzględnić pewną wzajemną zależność branych pod uwagę czynników. Wnoszący odwołanie twierdzi, że gdyby Sąd Pierwszej Instancji uwzględnił wzajemną zależność branych pod uwagę czynników, doszedłby do przekonania, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd jest niewielkie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 209, str. 18-19

Odwołanie wniesione w dniu 24 maja 2006 r. przez Il Ponte Finanziaria SpA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 Il Ponte Finanziaria SpA przeciwko OHIM i Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl

(Sprawa C-234/06 P)

(2006/C 178/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Il Ponte Finanziaria SpA (Przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina i M. Bolleto)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi

Żądania strony skarżącej

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 w zakresie, w jakim oddalono skargę wniesioną przez wnoszącą odwołanie i obciążono ją kosztami postępowania,
2. uwzględnienie skargi wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji poprzez:
 - a) stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 marca 2003 r. w postępowaniu R 1015/2001-4, ponieważ odrzucając odwołanie wnoszącej odwołanie, dopuszcza wspólnotowy graficzny znak towarowy nr 940007 BAINBRIDGE dla towarów należących do klas 18 i 25,
 - b) obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok dotknięty jest następującymi błędami:

- 1) Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków towarowych występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.
 - Sąd Pierwszej Instancji błędnie stwierdził, że między znakiem towarowym interwenienta BAINBRIDGE a rodziną znaków towarowych zawierających element THE BRIDGE, które należą do wnoszącej odwołanie, nie występuje wymagane minimum podobieństwa, mimo że sam Sąd przyznał, iż znak towarowy BAINBRIDGE wykazuje „istotne” podobieństwo fonetyczne w stosunku do znaku towarowego wnoszącej odwołanie; podobieństwo, które nie jest zrównoważone jakkolwiek różnicą koncepcyjną występującą pomiędzy spornymi znakami towarowymi, ponieważ „założenie”, na którym oparł się Sąd, zgodnie z którym przeciętny konsument włoski wystarczająco zna język angielski, by móc rozpoznać znaczenie pojęcia „BRIDGE”, jest absolutnie błędne.
 - W związku z tym, skoro sporne znaki towarowe wykazują przynajmniej minimum podobieństwa, identyczność towarów i wysoce odróżniający charakter znaków towarowych wnoszącej odwołanie winny były prowadzić do stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

2) Nieprawidłowe zastosowanie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił należącego do wnoszącej odwołanie słownego znaku towarowego nr 642952 THE BRIDGE.

— Skarżąca przedstawiła wystarczające — w rozumieniu zasady 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 — dowody, aby wykazać rzeczywiste używanie słownego znaku towarowego THE BRIDGE.

— Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ nie dokonał badania mocy dowodowej dokumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w celu wykazania używania jej znaku towarowego, a jedynie ograniczył się do stwierdzenia, że Izba Odwoławcza prawidłowo nie uwzględniła wspomnianego znaku towarowego, gdyż wnosząca odwołanie nie wykazała ciągłości używania tego znaku w rozpatrywanym okresie pięciu lat, przy czym wymóg ten nie wynika z przepisów.

3) Nieprawidłowe zastosowanie art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił należącego do wnoszącej odwołanie graficznego znaku towarowego nr 370836 BRIDGE.

— Dowody używania przedstawione przez skarżącą celem wykazania rzeczywistego używania znaku towarowego THE BRIDGE należało uznać za wystarczające, by wykazać również używanie znaku towarowego BRIDGE.

— W każdym razie należący do wnoszącej odwołanie graficzny znak towarowy BRIDGE należy uznać za „obronny” znak towarowy w rozumieniu włoskiej ustawy o znakach towarowych i jako taki winien być on zwolniony z obowiązku przedstawienia dowodu na jego używanie.

— Sąd Pierwszej Instancji błędnie uwzględnił argumentację przedstawioną przez OHIM po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę (a zatem w każdym razie niedopuszczalną), zgodnie z którą kategoria znaków obronnych jest niezgodna z systemem ochrony wspólnotowych znaków towarowych. W rzeczywistości istnieje wiele argumentów za zgodnością kategorii znaków „obronnych” z systemem wspólnotowym.

4) Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ okoliczność, że wnosząca odwołanie jest właścicielem różnych znaków towarowych, z których wszystkie zawierają słowo „bridge” (seryjne znaki towarowe), zwiększa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do tych znaków rozpatrywanych wspólnie i znaku towarowego BAINBRIDGE.

— Sąd Pierwszej Instancji, mimo przyznania, iż okoliczność, że wnosząca odwołanie jest właścicielem „rodziny” seryjnych znaków towarowych, z których wszystkie zawierają oznaczenie „Bridge”, winna być co do zasady istotna dla oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w tym konkretnym przypadku nie uwzględnił tych znaków towarowych, ponieważ były one wyłącznie zarejestrowane, a nie używane, podczas gdy w rzeczywistości kwestia używania tych znaków towarowych stanowi okoliczność bez wpływu na fakt, że winny one zostać uznane za „seryjne znaki towarowe”.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-239/06)

(2006/C 178/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G.Wilms, C.Cattabriga, L.Visaggio, występujący w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że odmawiając obliczenia i przekazania środków własnych niesłusznie niepobranych w następstwie jednostronnego zwolnienia sprzętu wojskowego z opłat celnych przywozowych, a także odsetek za zwłokę należnych z racji nieudostępnienia środków własnych Komisji we właściwym czasie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1552/89 oraz odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.